

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 17. август 2012. године

Предмет бр. 24/10

Д. В.

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 17. августа 2012. године,
уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
г. Пола ЛЕМЕНСА
гђе Кристин ЧИНКИН

г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, одлучила је следеће:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 23. марта 2010. године и уписана је 24. марта 2010. године.
2. Дана 7. децембра 2011. године, Комисија је затражила од жалиоца да достави додатне информације. Дана 9. и 28. децембра 2011. године, Комисија је примила тражену документацију.
3. Дана 27. фебруара 2012. године, Комисија је затражила информације од Косовске агенције за имовину (КАИ). КАИ је одговорио у писму датираном на 29 фебруар 2012. године.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

4. Жалилац је бивши становник Косова са тренутним пребивалиштем на територији уже Србије.

5. Жалилац наводи да је почео да ради у друштвеном предузећу „ЈППК Белаћевац ЕПС“ 1998. године и да је изгубио посао септембра 1999. године. Није добио никакву надокнаду за губитак своје плате.
6. Он даље наводи да је он власник непокретне имовине која се налази у општини Липљан. Жалилац је употребљавао имовину до августа 1999. године када је, из безбедносних разлога, напустио Косово са својом породицом.
7. Жалилац је накнадно био упознат са чињеницом да је неидентификована особа становала у тој имовини од августа 1999. до априла 2004. године.
8. Жалилац је поднео захтев Дирекцији за стамбена и имовинска питања (ДСИП). Дана 27. јуна 2003. године, Комисија за стамбене и имовинске захтеве ДСИП-а наложила је да му се преда власништво над траженом имовином. Септембра 2008. године, жалилац је затражио да његова имовина буде стављена под административну контролу наследника ДСИП-а, Косовске агенције за имовину (КАИ). Имовина је ефективно стављена под управу КАИ 17. новембра 2008. године.
9. Из информација добијених од стране КАИ, чини се да жалилац није потписао и поднео КАИ формулар сагласности како би његова имовина била укључена у добровољни програм издавања.

III. ЖАЛБА

10. Жалилац се жали на чињеницу да је остао без посла и да није примио ниједну плату од септембра 1999. године. У том погледу, он се позива на повреду својих права загарантованих Међународним споразумом о економским, социјалним и културним правима.
11. Он се даље жали на чињеницу да није примио никакву станарину за своју имовину. У том погледу се може сматрати да се он позива на повреду свог права на уживање имовине, загарантовано чланом 1 Протокола бр. 1 Европске конвенције о људским правима.

IV. ПРАВО

12. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

Жалба у погледу *de facto* отпуштања са радног места и губитка примања

13. Комисија подсећа да, сходно члану 2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, она има надлежност једино над „жалбама које се односе на наводна кршења људских права до којих је дошло 23. априла 2005. године или касније или су произашла из чињеница насталих пре овог датума, при чему су поменуте чињенице проузроковале континуирано кршење људских права“.
14. Комисија сматра да је отпуштање жалиоца са посла био тренутан чин из ког не проистиче било каква могућа континуирана ситуација (видети случај *Јовановић*,

одлука Европског суда за људска права бр. 59109/00 од 28. фебруара 2002; случај *Новокмет*, одлука Саветодавне комисије за људска права бр. 51/10 од 13. априла 2011, §§ 5-8).

15. Комисија напомиње да је до отпуштања дошло 1999. године. У вези са њим није било никаквих даљих поступака.
16. Следи да овај део жалбе лежи ван оквира правне надлежности Комисије *ratione temporis*.

Жалба у погледу неисплаћивања станарине

17. Жалилац се такође жали на повреду свог права на уживање имовине услед неисплаћивања станарине за његов стан.
18. У вези са овим делом жалбе, треба напоменути да власник може добити станарину од стране станара који је плаћа, преко КАИ, када је његова имовина стављена под управу КАИ и када се власник сагласи са тим да његова имовина буде укључена у програм добровољног издавања.
19. У овом предмету, из информација добијених од стране КАИ произилази да је имовина жалиоца стављена под управу КАИ, али да се жалилац није пријавио за добровољни програм издавања КАИ. Као резултат тога, имовина остаје празна и из ње се не остварује никакав приход.
20. Дакле, жалба и накнадно добијене информације не садрже ниједан доказ у прилог закључку да је нарушено жалиочево право на заштиту имовине услед пропуста КАИ да изда имовину и да исплати макар један износ станарине који следује жалиоцу.
21. Комисија закључује да у жалби не постоји никаква назнака повреде права на које се жалилац позива. Комисија је мишљења да овај део жалбе стога мора бити одбачен као очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ НЕПРИХВАТЉИВОМ.

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући